

Sygn. akt VII U 21/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2019 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Szczuka

Protokolant: st. sekr. sądowy Maria Nalewczyńska

po rozpoznaniu w dniu 12 lutego 2019 r. w Warszawie

sprawy J. R. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W.

o wysokość kapitału początkowego

na skutek odwołania J. R. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W.

z dnia 20 października 2016 r. (...) -2016 oraz z

21 października 2016 r. znak: (...)

1. zmienia zaskarżone decyzje w ten sposób, że ustala, iż wynagrodzenie J. R. (1) kształtuje wskaźnik (...) dla kapitału początkowego w wysokości 110,97 % i emerytura w wysokości 2.074,45 zł (dwa tysiące siedemdziesiąt cztery złote czterdzieści pięć groszy) brutto od dnia 01.09.2016 r.

2. oddala odwołania w pozostałym zakresie

UZASADNIENIE

J. R. (1) w dniu 14 grudnia 2016 r. złożył odwołanie za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Okręgowego do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w W. od decyzji w/w organu rentowego z dnia 20 października 2016 r., znak: (...) -2016 oraz z dnia 21 października 2016 r., znak: (...) Odwołujący wniósł o ustalenie prawidłowego wymiaru okresów składkowych na podstawie wpisów o zatrudnieniu w dowodzie osobistym (...) i świadectwa pracy wydanego przez (...) w dniu 20 lipca 1990 r. oraz innych pism o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, przyjęcie 10-letniego okresu 1971-1980 dla wyznaczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego niesprecyzowanego we wniosku o emeryturę oraz przyznanie prawa do emerytury od listopada 2015 r. z powodu błędu organu rentowego na etapie informacyjnym powodującym uniemożliwienie skutecznego złożenia wniosku z chwilą uzyskania ustawowego wieku emerytalnego (k. 2-9 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W. w odpowiedzi na odwołania z dnia 13 stycznia 2017 r. wniósł o ich oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Organ rentowy wskazał, że odwołujący jest uprawniony do emerytury powszechnej od dnia

1 września 2016 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Jego zdaniem nie zaliczono do stażu pracy okresów zatrudnienia w Instytucie (...), (...) Biurze (...), Zakładzie (...), Biurze (...) oraz okresu prowadzenia działalności gospodarczej, ponieważ przedstawione dowody nie dają podstawy do określenia daty początkowej i końcowej zatrudnienia oraz wymiaru czasu pracy. Oddział stwierdził, że adnotacje o zatrudnieniu zawarte na stronach 9 i 10 dowodu osobistego nr (...) nie zawierają informacji dotyczącej wymiaru czasu pracy oraz nie zostały one opatrzone pieczętkami osób upoważnionych do ich dokonywania w imieniu pracodawcy. Do ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego organ rentowy przyjął za okres zatrudnienia w (...) Państwowych S.A. z siedzibą w W. od dnia 3 października 1983 r. do dnia 31 sierpnia 1987 r. kwoty minimalnego wynagrodzenia a za okres od dnia 1 września 1987 r. do dnia 1 lipca 1990 r. wynagrodzenie zostało ustalone na podstawie przedstawionych angaży. W jego ocenie wniosek o emeryturę został złożony w dniu 28 września 2016 r., dlatego nie ma podstaw prawnych do przyznania i podjęcia wypłaty tego świadczenia od dnia 25 listopada 2015 r. (k. 15 a. s.).

Sąd postanowieniem z dnia 3 października 2018 r. dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu rachunkowości celem ustalenia wysokości kapitału początkowego odwołującego w oparciu o dokumentację organu rentowego dotyczącą S. G.

i M. M. (1) zatrudnionych u tego samego pracodawcy i na podobnym stanowisku, co odwołujący (k. 104 a. s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Zgodnie z dowodem osobistym Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej odwołującego, był on zatrudniony w Instytucie (...) z siedzibą w W. w okresie od dnia 17 września 1969 r. do dnia 23 lutego 1970 r., (...) Biurze (...) od dnia 6 sierpnia 1970 r. do dnia 26 lipca 1972 r. oraz w Zakładzie (...) z siedzibą w W. od dnia 5 sierpnia 1972 r. do dnia 21 sierpnia 1983 r. (k. 17 a. e.).

Zgodnie z pismem Instytutu (...) z dnia 17 września 1969 r. przyjęto odwołującego do pracy w dniu 17 września 1969 r. na trzymiesięczny okres próbny a po jego upływie na czas nieoznaczony na stanowisko technika – stażysty z wynagrodzeniem zasadniczym w kwocie 1.150,00 złotych (k. 19 a. e.).

Zgodnie z zaświadczeniem wystawionym przez Politechnikę (...) z dnia 27 września 2016 r. odwołujący ukończył studia na wydziale elektroniki uzyskując tytuł inżyniera telekomunikacji, gdzie studiował dziennie w okresie od dnia 15 lutego 1970 r. do dnia 21 października 1970 r. oraz wieczorowo w okresie od dnia 20 lutego 1971 r. do dnia 17 października 1975 r. (k. 59 a. e.).

Zgodnie z pismem (...) Biura (...) z dnia 19 lutego 1971 r., po zakończeniu wstępnego stażu pracy i po sprawdzeniu przez Komisję Kwalifikacyjną kwalifikacji, przyznano odwołującemu od dnia 1 lutego 1971 r. uposażenie podstawowe w kwocie 1.800,00 złotych brutto miesięcznie wraz z premią kwartalną regulaminową oraz stanowisko technika (k. 21 a. e.).

Zgodnie z pismem (...) Biura (...) z dnia 1 lutego 1972 r. wynagrodzenie ubezpieczonego wynosiło 2.300,00 złotych wraz z premią regulaminową (k. 23 a. e.).

Zgodnie z angażami pracy i umowami o pracę wynagrodzenie odwołującego w Zakładzie (...) z siedzibą w W. za lata 1972-1977 kształtowało się w sposób następujący:

- od dnia 5 sierpnia 1972 r. 2.400,00 złotych brutto wraz z premią regulaminową;
- od dnia 1 stycznia 1975 r. 3.200,00 złotych brutto wraz z premią regulaminową;
- od dnia 1 kwietnia 1975 r. 3.400,00 złotych brutto wraz z premią regulaminową;
- od dnia 1 listopada 1975 r. 4.000,00 złotych brutto;

- z dniem 1 kwietnia 1976 r. 360,00 złotych miesięcznie przejściowego dodatku do płacy na okres jednego roku;

- od dnia 1 sierpnia 1976 r. 4.300,00 złotych wraz z premią regulaminową;

- z dniem 6 sierpnia 1977 r. 5% dodatek do wynagrodzenia zasadniczego za wieloletnią i nieprzerwaną pracę;

- od dnia 1 sierpnia 1978 r. 5.000,00 złotych wraz z premią regulaminową (k. 25-39 a. e.).

S. G. był zatrudniony w Zakładzie (...)

w okresie od dnia 16 stycznia 1975 r. do dnia 22 listopada 1985 r. na stanowisku elektronika. Otrzymywał on wynagrodzenie w kwocie 36.900,00 złotych w 1975 r., 46.500,00 złotych w 1976 r. oraz 51.815,00 złotych w 1977 r. (akta emerytalne świadka S. G.)

M. M. (1) był zatrudniony w Zakładzie (...) w okresie od dnia 2 października 1972 r. do dnia 21 września 1980 r. na stanowisku elektronika. Poziom jego wynagrodzenia wyniósł 9.279,19 złotych w 1972 r., 33.492,00 złotych w 1973 r. oraz 46.734,48 złotych w 1974 r. (akta emerytalne świadka M. M. (1))

Zgodnie z kartotekami płacowymi odwołujący uzyskał wynagrodzenie w Zakładzie (...) z siedzibą w W. w kwocie: 73.295,00 złotych

za 1978 r., 74.995,00 złotych za 1979 r., 79.976,00 złotych za 1980 r., 99.085,00 złotych za 1981 r., 151.688,00 złotych za 1982 r. oraz za 1983 r. 119.286,00 złotych (k. 34-39 a. s.).

Zgodnie z zaświadczeniem o zatrudnieniu i wynagrodzeniu wystawionym przez (...) Państwowe S.A. z siedzibą w W. z dnia 25 października 2016 r. odwołujący będąc zatrudnionym w w/w firmie w okresie od dnia 3 października 1983 r. do dnia 1 lipca 1990 r. w pełnym wymiarze czasu pracy do dnia 16 kwietnia 1987 r. i w połowie pełnego wymiaru czasu pracy do dnia 1 lipca 1990 r. na stanowisku specjalisty otrzymywał wynagrodzenie w kwocie: 44.126,00 złotych w 1983 r., 208.658,00 złotych w 1984 r., 252.691,00 złotych w 1985 r., 320.004,00 złotych w 1986 r., 238.253,00 złotych w 1987 r., 254.900,00 złotych w 1988 r., 704.242,00 złotych w 1989 r. oraz 1.466.518,00 złotych w 1990 r. (k. 32 a. s.).

Odwołujący był zatrudniony w Zakładzie (...) na stanowisku inżyniera. Wszyscy pracownicy zakładu, w tym i ubezpieczony świadczyli pracę w pełnym wymiarze czasu pracy. Odwołujący pracował w zakładzie w jednym pomieszczeniu wraz

z innym inżynierem S. G.. Również M. M. (1) w spornym okresie czasu był zatrudniony na stanowisku inżyniera (zeznania świadków M. B., S. G., J. J. i M. M. (1), k. 98-100 a. s.).

Sąd na podstawie opinii biegłego sądowego z zakresu rachunkowości i finansów ustalił, że do stażu pracy odwołującego należy zaliczyć okres pracy w Instytucie (...)

od dnia 16 września 1969 r. do dnia 23 lutego 1970 r., (...) Biurze (...) od dnia 6 sierpnia 1970 r. do dnia 26 lipca 1972 r. oraz Zakładzie (...) z siedzibą w W. od dnia 5 sierpnia 1972 r.

do dnia 21 sierpnia 1983 r. Staż nieskładkowy w postaci studiów podlega ograniczeniu

do 5 miesięcy i 11 dni z uwagi na nakładający się okres tych studiów zaocznych z okresem zatrudnienia. W związku z tym łączny staż pracy ubezpieczonego wynosiłby 20 lat, 10 miesięcy i 1 dzień okresów składkowych oraz 5 miesięcy i 11 dni okresów nieskładkowych. Przyjmując poziom wynagrodzenia na podstawie danych z akt rentowych świadków S. G. i M. M. (1), wynagrodzenie odwołującego w Zakładzie (...) z siedzibą w W. wyniosłoby: 9.279,19 złotych

w 1972 r., 33.492,00 złotych w 1973 r., 46.734,48 złotych w 1974 r., 36.900,00 złotych

z 1975 r., 46.500,00 złotych w 1976 r. oraz 51.815,00 złotych w 1977 r. Za lata 1978-1983

w w/w firmie wynagrodzenie ubezpieczonego przyjęto według kartotek płacowych. Natomiast za lata 1983-1990, kiedy odwołujący był zatrudniony w (...) Państwowych S.A. z siedzibą w W., przyjęto wynagrodzenie na podstawie druku

RP-7. Wynagrodzenie ubezpieczonego możliwe do stwierdzenia za wybrane okresy na podstawie angaży lub umów o pracę jest wyższe niż przyjęte z RP-7 świadków o ustaleniu ich emerytury. Obejmuje ono wynagrodzenie zasadnicze według stawki osobistego zaszeregowania w stawce miesięcznej, premię w wysokości 10% wynagrodzenia zasadniczego, dodatek za staż pracy po nabyciu uprawnień po 5 latach pracy oraz wyspecyfikowany dodatek płacowy przez okres jednego roku. Na tej podstawie poziom wynagrodzenia ubezpieczonego wynosi w 12.859,35 złotych w 1972 r., 33.492,00 złotych

w 1973 r., 46.734,88 złotych w 1974 r., 45.540,00 złotych w 1975 r., 57.690,00 złotych

w 1976 r. oraz 58.873,39 złotych w 1977 r. Przyjęcie tego wyższego poziomu wynagrodzenia kształtuje wskaźnik (...) dla kapitału początkowego z lat 1976-1984 na poziomie 110,97%. Kapitał początkowy wyniósłby 126.645,38 złotych, zaś po waloryzacji na dzień ustalenia świadczenia 420.761,70 złotych. Wartość brutto emerytury na dzień 1 września 2016 r. wyniosłaby 2.074,45 złotych (opinia biegłego sądowego A. G., k. 109-115 a. s.).

J. R. (1) w dniu 28 września 2016 r. złożył wniosek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. o przyznanie prawa do emerytury. Organ rentowy po rozpoznaniu wniosku wydał dwie zaskarżone decyzje:

- z dnia 20 października 2016 r., znak: (...) -2016, zgodnie z którą ustalono wartość kapitału początkowego w kwocie 39.636,85 złotych z lat 1983-1992. Organ rentowy wskazał, że zgodnie z art. 15 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych do podstawy wymiaru kapitału początkowego przyjęto kwoty minimalnego wynagrodzenia za okres pracy w okresie od dnia 3 października 1983 r. do dnia 1 lipca 1990 r. w (...) Państwowych S.A. z siedzibą w W.. Jednocześnie Oddział nie zaliczył do stażu pracy ubezpieczonemu okresów zatrudnienia

w Instytucie (...), (...) Biurze (...), Zakładzie (...) z siedzibą w W., Biurze (...) oraz okresu prowadzenia działalności gospodarczej. Jego zdaniem okresy zatrudnienia w w/w firmach opierają się na szczątkowych dokumentach, z których nie można stwierdzić dokładnie od kiedy do kiedy ani na jaki etat ubezpieczony był zatrudniony (k. --- a. k.);

- z dnia 21 października 2016 r., znak: (...), zgodnie z którą przyznano odwołującemu prawo do emerytury od dnia 1 września 2016 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Organ rentowy obliczył wysokość emerytury w kwocie 671,59 złotych zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych na podstawie: kwoty składek zaewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji w kwocie 350,62 złotych, kwoty zwaloryzowanego kapitału początkowego w kwocie 135.982,82 złotych oraz średniego dalszego trwania życia w wymiarze 203,00 miesięcy (k. --- a. e.).

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego w aktach sądowych, w tym aktach rentowych odwołującego oraz świadków S. G. i M. M. (1), zeznań świadków M. B., S. G., J. J. i M. M. (1) oraz odwołującego, a także

w oparciu o opinię sporządzoną przez niezależnego biegłego sądowego z zakresu rachunkowości i finansów (...). Sąd przede wszystkim oparł się na niekwestionowanych danych wynikających z zaświadczeń oraz pism zgromadzonych w aktach rentowych świadków S. G. i M. M. (1), którzy byli zatrudnieni u tego samego pracodawcy na tym samym stanowisku pracy, co odwołujący. Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków, które odnosiły się do faktycznego świadczenia pracy przez ubezpieczonego w Zakładzie (...) z siedzibą

w W. w okresie od dnia 5 sierpnia 1972 r. do dnia 31 sierpnia 1983 r. Co prawda faktyczne świadczenie pracy przez odwołującego w w/w zakładzie było w niniejszej sprawie bezsporne, o tyle zeznania świadków S. G. i M. M. (1) okazały się istotnym materiałem dowodowym w sprawie. Uznając pracę obydwu pracowników

za tożsamą z powodu jej wykonywania na tym samym stanowisku, Sąd przyjął, że wysokość kapitału początkowego odwołującego może zostać ustalona w oparciu o akta rentowe świadków. Na tej podstawie biegły sądowy dokonał rzetelnego i prawidłowego wyliczenia kapitału początkowego i wysokości emerytury. W ocenie Sądu Okręgowego biegły wyczerpująco wyliczył wskaźnik (...) dla kapitału początkowego. Jego opinia była logiczna i rzetelna. Należy zwrócić uwagę, że organ rentowy nie kwestionował opinii

w zakresie sporządzonych wyliczeń przez biegłego sądowego. Dodatkowo Sąd oparł się na dokumentach, które złożył ubezpieczony w toku niniejszego postępowania, tj. kartotekach płacowych i zaświadczeniu o zatrudnieniu i

wynagrodzeniu. Na ich podstawie można było ustalić wynagrodzenie, które osiągnął odwołujący w Zakładzie (...) w latach 1978-1983 oraz w (...) Państwowych S.A. w latach 1984-1990 r.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał tak zgromadzony materiał dowodowy za wystarczający do wydania orzeczenia w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie J. R. (2) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych

(...) Oddział w W. z dnia 20 października 2016 r., znak: (...) - 2016 oraz z dnia 21 października 2016 r., znak: (...) jest w przeważającej zasadzie

i zasługuje na uwzględnienie, zaś w pozostałym zakresie podlega oddaleniu.

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego i poczynionych na jego podstawie ustaleń odwołanie ubezpieczonego dotyczyło zaliczenia do kapitału początkowego okresów zatrudnienia na podstawie dokumentów zgromadzonych w toku postępowania sądowego, obliczenia wskaźnika (...) dla kapitału początkowego z lat 1971-1980 oraz przyznania prawa do emerytury począwszy od listopada 2015 r.

Sąd zważył, że zgodnie z przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych – zwanej dalej „ustawą”

(Dz. U. z 2016 r., poz. 887 z późn. zm.) - kapitał początkowy ma być odtworzeniem kwoty składek na ubezpieczenie społeczne, opłaconych przed dniem 1 stycznia 1999 r. Zasady ustalania podstawy wymiaru emerytury zostały określone w art. 15 ustawy emerytalnej,

a wysokość kapitału początkowego, zależy od udowodnionych okresów składkowych

i nieskładkowych, podstawy wymiaru świadczenia, współczynnika określonego przez proporcję wieku ubezpieczonego i ustawowo określonego wieku emerytalnego oraz stażu. Natomiast do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia uwzględnia się przychód stanowiący podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych przez zainteresowanego z okresu ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok zgłoszenia wniosku o emeryturę lub z dowolnych 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku. W przypadku nieudowodnienia okresów składkowych

i nieskładkowych, jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury

i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy. Dokumentem potwierdzającym wysokość wynagrodzenia jest zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, wystawione przez pracodawcę lub prawnego następcę pracodawcy na druku ZUS RP-7, ale również legitymacja ubezpieczeniowa zawierająca odpowiednie wpisy o zatrudnieniu i wysokości wynagrodzenia dokonane przez pracodawcę lub następcę prawnego. Ustalenie kapitału początkowego następuje poprzez obliczenie hipotetycznej emerytury, jaką ubezpieczony otrzymaliby w dniu 1 stycznia 1999 r., tj. w dniu wejścia w życie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a następnie pomnożenie tej kwoty przez średnie dalsze trwanie życia osób ustalone na dzień 1 stycznia 1999 r.

Zgodnie z art. 175 ust. 1 ustawy, postępowanie w sprawie ustalenia kapitału początkowego przebiega według zasad dotyczących ustalenia prawa do świadczeń przewidzianych w tej ustawie, co w szczególności dotyczy katalogu środków dowodowych, jakie służą ubezpieczonemu w postępowaniu przed organem rentowym do wykazania zarówno stażu ubezpieczonego, jak i wysokości przychodów. W dacie wydania przez organ rentowy spornej decyzji możliwość dowodzenia była ograniczona rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania

o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011 r., Nr 237, poz. 1412) – które zmieniło rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie postępowania

o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. z 1983 r., Nr 10, poz. 49 ze zm.). Zgodnie z obowiązującym § 22 ust 1 i ust. 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011 r., Nr 237, poz. 1412), jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, powołania, wyboru, mianowania oraz spółdzielczej umowy o pracę jest świadectwo pracy, zaświadczenie płatnika składek lub innego właściwego organu, wydane na podstawie posiadanych dokumentów lub inny dokument, w tym w szczególności: legitymacja ubezpieczeniowa, legitymacja służbowa, legitymacja związku zawodowego, umowa o pracę, wpis w dowodzie osobistym oraz pisma kierowane przez pracodawcę do pracownika w czasie trwania zatrudnienia.

Wyjątek od tej powyższej zasady przewidziany został w § 28 ust. 1 rozporządzenia, w myśl którego środkiem dowodowym w postępowaniu przed organem rentowym mogą być również poświadczony za zgodność z oryginałem kopie dokumentów stwierdzających stan zdrowia oraz dotyczących okresów składkowych i nieskładkowych, a także wysokości wynagrodzenia, przychodu, dochodu i uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru świadczeń, wydawane przez jednostki upoważnione do przechowywania dokumentacji zlikwidowanych lub przekształconych zakładów pracy.

W niniejszej sprawie organ rentowy uznał, że na podstawie złożonej dokumentacji przez odwołującego nie jest możliwe określenie daty początkowej i końcowej zatrudnienia oraz wymiaru czasu pracy w Instytucie (...) w (...) Biurze (...) w K. i W., w Zakładzie (...) w W., w Biurze (...) oraz wypłaty emerytury od listopada 2015 r. Sąd zważył, że w razie wszczęcia postępowania sądowego toczącego się wskutek odwołania ubezpieczonego od odmownej decyzji organu rentowego dopuszczalne jest przeprowadzanie wszelkich dowodów dla wykazania okoliczności mających wpływ na prawo do świadczenia. W postępowaniu sądowym w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych obowiązują odstępstwa od ogólnych zasad dowodzenia podyktowane dążeniem do pełnego i wszechstronnego rozstrzygnięcia wszystkich kwestii spornych. W praktyce oznacza to, że w postępowaniu tym dopuszczalne jest wykazanie wszelkimi dowodami okoliczności od których zależą uprawnienia do świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

W oparciu o powyższe Sąd zważył, że organ rentowy niesłusznie nie zaliczył ubezpieczonemu do stażu pracy jego zatrudnienia w Instytucie (...), w (...) Biurze (...) oraz w Zakładzie (...). W tym zakresie Sąd doszedł do przekonania, że wystarczającym dowodem uwiarygadniającym staż pracy ubezpieczonego w w/w zakładach pracy były wpisy znajdujące się w jego dowodzie osobistym Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej. Zgodnie z nim ubezpieczony był zatrudniony w Instytucie (...)

w okresie od dnia 17 września 1969 r. do dnia 23 lutego 1970 r., (...) Biurze (...) w okresie od dnia 6 sierpnia 1970 r. do dnia

26 lipca 1972 r. oraz w Zakładzie (...) w okresie od dnia

5 sierpnia 1972 r. do dnia 21 sierpnia 1983 r. Potwierdzeniem tego stanu rzeczy są również złożone szcztkowe dokumenty wskazujące, że odwołujący wykonywał pracę na rzecz Instytutu (...) oraz (...) Biura (...).

W dokumentacji znajdującej się w aktach rentowych zawarte jest pismo Instytutu (...)

z dnia 17 września 1969 r., zgodnie z którym przyjęto ubezpieczonego do pracy w dniu

17 września 1969 r. na trzymiesięczny okres próbny a po jego upływie na czas nieoznaczony na stanowisko technika – stażysty. W związku z tym intencją ówczesnego pracodawcy było zatrudnienie odwołującego w okresie przewyższającym trzy miesiące. Natomiast w okresie pracy ubezpieczonego w (...) Biurze (...) istnieje dokument z dnia 19 lutego 1971 r., zgodnie z którym przyznano mu od dnia 1 lutego 1971 r. uposażenie podstawowe w kwocie 1.800,00 złotych brutto miesięcznie wraz z premią kwartalną regulaminową oraz stanowisko technika, natomiast z pisma z dnia 1 lutego 1972 r. wynika, że jego wynagrodzenie wynosiło 2.300,00 złotych wraz z premią regulaminową.

W ocenie Sądu te dokumenty potwierdzają, że w okresach wskazanych w dowodzie osobistym, odwołujący faktycznie wykonywał pracę na rzecz tych dwóch zakładów. Jednocześnie zeznający w sprawie świadkowie również w pewnym sensie potwierdzili wiarygodność wpisów znajdujących się w dowodzie osobistym, gdyż wskazali tożsamo, że ubezpieczony świadczył pracę w Zakładzie (...)

w W.. Zatem te trzy okresy należało uwzględnić w stażu pracy ubezpieczonego.

Zdaniem Sądu dopiero prawidłowo przeprowadzone postępowanie dowodowe, opierające się w głównej mierze na opinii biegłego sądowego, wykazało, że na podstawie dokumentacji rentowej świadków S. G. i M. M. (2) możliwe było ustalenie również poziomu wynagrodzenia odwołującego za lata 1972-1977, kiedy był zatrudniony w Zakładzie (...). Ponadto istotnym zdaniem Sądu pozostaje fakt, że strony postępowania nie wnosiły zastrzeżeń do opinii sporządzonej przez biegłego sądowego w niniejszej sprawie oraz nie wnosiły o uzupełnienie materiału dowodowego. Argumenty organu rentowego, jakoby nie można było ustalić wynagrodzenia ubezpieczonego na podstawie uposażenia świadków zeznających w sprawie nie zasługują na uwzględnienie. Sąd zważył, że skoro kwoty wysokości wynagrodzeń osiągnęte przez świadków można uznać za wiarygodne, to nie ma podstaw, aby nie zaliczyć tych kwot w stosunku do odwołującego. Sąd zauważył również, że obaj pracownicy firmy pracowali na tożsamych stanowiskach, co odwołujący, zatem na podstawie ich wynagrodzeń należało ustalić wysokość kapitału początkowego. Ponadto należało wyliczyć zarobki osiągnęte przez ubezpieczonego o dodatkowe składniki wynagrodzenia w postaci 10% premii wynagrodzenia zasadniczego, dodatek za staż pracy po nabyciu uprawnień po 5 latach oraz dodatek płacowy przyznany na okres jednego roku. Wobec powyższego, Sąd zważył, że wnioski wyprowadzone przez biegłego sądowego w postaci określenia kapitału początkowego i wyliczenia wysokości emerytury należało uznać za trafne i na ich podstawie zmienić zaskarżoną decyzję wydaną przez organ rentowy, będącą przedmiotem niniejszego postępowania.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., o czym orzekł w punkcie 1 wyroku.

W pozostałym zakresie Sąd oddalił odwołanie. Sąd uznał, że nie należało ustalić kapitału początkowego odwołującego za lata 1971-1980 zgodnie z wnioskiem ubezpieczonego. Jak wynika z treści niekwestionowanej opinii biegłego sądowego, najwyższa wartość kapitału początkowego odwołującego została wyliczona na podstawie zarobków osiągniętych przez niego w latach 1974-1982. Ponadto organ rentowy w sposób prawidłowy przyznał odwołującemu prawo do emerytury od dnia 1 września 2016 r. Zgodnie z art. 129 ustawy, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu, z uwzględnieniem ust. 2. Wobec powyższego uznać należało, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych prawidłowo przyznał i wypłacił ubezpieczonemu świadczenie emerytalne.

Z tych właśnie przyczyn Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł, jak w punkcie 2 wyroku.

Zarządzenie: (...)

MK